

[Thestrup.]

måske være grund til at nøjes med at give fritagelse for renterne, således at han i alt fald kom til at svare afdrag.

Jeg tror, at det i udvalget vil være nødvendigt at undersøge, hvor vidtgående en administration disse regler vil foranledige.

Der er en enkelt bestemmelse, jeg ser med stor betænkelighed på, og det er bestemmelsen i § 36 h om, at kommunalbestyrelsen udover de tidligere omhandlede begunstigelser, „hvor forholdene i de enkelte tilfælde taler derfor“, kan bevilge tilskud til nedbringelse af boligudgiften. Der er ganske vist anført nogle hensyn, der skal tages i betragtning:

„... hensynet til vedkommendes økonomiske forhold og børneantal og til ønskeligheden af en forbedring af hans boligstandard samt i det hele under hensyn til en mere hensigtsmæssig fordeling af boligmassen“.

Det forekommer mig, at en bestemmelse, der er så ubegrænset, er altfor farlig. Vi er fra vor side villige til at gå med til bestemmelser, der virker til en bedre udnyttelse af den forhåndenværende boligmasse, men vi kan ikke være med til bestemmelser, der er i den grad ubestemte og lader alle muligheder for misbrug åbne som denne.

Med hensyn til afsnittet om begunstigelser for alders- og invaliderentemodtagere og kronisk syge skal jeg sige, at vi finder det rigtigt, at der tilvejebringes en ordning, således at kommunerne får dækning for halvdelen af deres udgifter til driften af aldersrenteboliger, og at kommunerne — navnlig landkommunerne — kan få statslån til opførelse af egentlige alderdomshjem.

Vi har sympati for tanken om at hjælpe aldersrentenydere, der bor udenfor alderdomshjem og aldersrenteboliger, men det gælder om disse regler som om de øvrige regler i dette afsnit, at de ikke hører hjemme i en boligstøttelov. Disse regler er i virkeligheden en udvidelse af reglerne i folkeforsikringsloven, og jeg tror, at det er uheldigt at udvide folkeforsikringsloven ved ændringer i boligstøtteloven. Jeg kan ikke se andet, end at følgen vil blive, at ydelser til samme person i samme anledning, nemlig henholdsvis på grund af alder, invaliditet eller kronisk sygdom, skal søges på forskellige konti. Der kan efter min opfattelse ikke være tvivl om, at dette både vil give en vanskelig administration og udvide mulighederne for misbrug. Hvis ydelserne til de gamle, invaliderne og de kronisk syge er for små — også hvis de er for små i særlige tilfælde —, så må det rigtige være at ændre folkeforsikringsloven, men så

er det også de særlige spørgsmål, som denne lov giver anledning til, der må behandles.

Såfremt disse bestemmelser udgår, vil der vist ikke blive brug for bestemmelsen i § 36 g, stk. 9, og det tror jeg er heldigt. Denne bestemmelse, der giver boligministeren ret til at bestemme, at en passende del af de lejligheder, som kommunerne for år tilbage har opført med statsstøtte, skal stilles til rådighed for udleje til aldersrentemodtagere, invaliderentemodtagere og kronisk syge, vil unægtelig blive meget besværlig at efterkomme for en kommune, der har opført sådanne boliger til helt andre formål, f. eks. til husvildeboliger eller til funktionærboliger.

Ja, jeg skal jo ikke nægte, at der fra vor side er meget at kritisere ved det foreliggende lovforslag. Det forekommer os, at forslaget mere sigter på at udvide de sociale ydelser end på at stræbe henimod at få en boligreserve og dermed komme tilbage til normale forhold på boligområdet. Thi det er det, der står som målet for vore bestræbelser, at få en boligreserve og dermed frie forhold på dette område.

Jeg tror, at en byggestøttelov hellere skulle have fulgt de linier, som byggesocietetet trak op i sin henvendelse til byggeudvalget, med ligestilling, men ikke ensartede vilkår for det sociale og private byggeri.

Vi anser det fra vor side som meget vigtigt, at der kommer positive resultater ud af dette forslag, og jeg er enig med den højtærede minister i, at behandlingen af det ikke bør trække for længe ud. Jeg kan derfor tilsige mit partis medvirken til en hurtig og for nogle punkters vedkommende velvillig behandling af lovforslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Den idé, som ligger bag det foreliggende lovforslag, har mit partis varme interesse. Lovforslagets formål, for det første at hjælpe børnerige, mindrebemidlede familier, herunder også enlige forsørgere, og gamle til at få passende boliger, for det andet at fremme et sundt byggeri og for det tredje at søge at imødegå de høje huslejer, kan der ikke indvendes noget imod. At der skaffes boliger til befolkningen, er af så fundamental betydning, at arbejdet derpå må fremmes selv på bekostning af andet. Men på ethvert tidspunkt må man stille det spørgsmål: Har samfundet råd dertil? Går de foranstaltninger, der her foreslås, ud over andre i samfundet på en urimelig måde? Hvorledes påvirker det, man her foreslår, den økonomiske udvikling indenfor byggeriet og indenfor samfundet som helhed, og kan man ikke søge nye veje?